

en saadan Forsikkring. Det er saa rigtigt, at jeg ikke behøver at udtale mig nærmere i saa Henseende. Naar en saadan Tilfikkring ikke kunde gives fra min Side, tilraadede den ærede Formand for Udvalget Thinget at fastholde ved sin Afstemning Anskuelser, som det maaske senere kunde finde sig foranlediget til at fravige. Om det er en rigtig Taktik af det høie Thing, skal jeg lade staa hen; Thinget maa selv alene være Dommer over, hvad det finder er rigtigt i saa Henseende. Jeg skal imidlertid dog tillade mig at udtale en lille Lviol om Rigtigheden af denne Fremgangsmaade. Med jo større Tilslutning af en af Rigsdagens Afdelinger Ministeren gaar til den anden Afdeling, med desto større Styrke og Kraft vil han jo være i Stand til at hævde Lovforslagets hele Rante; men som sagt, jeg skal ikke søge at modvirke det Indtryk, som den ærede Rigsdagsmands Udtalelse sandsynligvis har gjort her i Thinget, og jeg maa overlade til Thinget ved sin Afstemning at lade sig lede af Hensynet til, hvad det anser for rigtigt, og ikke af Hensyn til Ministeren. Jeg for mit Vedkommende har ikke indbragt dette Lovforslag i den Skikkelse, hvori det forelaa, for at vise en Smødekommen mod dette Thing, som det er blevet udtalt under denne Sags tidligere Behandlinger; dermed være det dog ingenlunde sagt, at jeg ikke har en Jølelse af, at der paahviler en Minister en Forpligtelse til at tage under nyie Overveielse, om han ikke er i Stand til at vise Smødekommen mod de Anskuelser, der have gjort sig gjældende i Rigsdagens forskjellige Afdelinger, men det Spørgsmaal har for mit Vedkommende slet ikke ligget for i denne Sag. Jeg har havt en Jølelse af, — og jeg havde den allerede, da jeg forrige Gang havde den Ære at staa paa den Blads, hvor jeg nu staa, — at det var nødvendigt at skride til en Revision af den nu gjældende militære Straffelov, at skride til at faae den forelbede Straffelov afløst af en anden og mere hensigtsvarende. Mine Bestrebelse lykkedes ikke tidligere i saa Henseende. Efter et Par Mars Fraværelse blev jeg atter kaldet til at indtage den samme Blads, og der behøvedes ikke den Opfordring, der kom til mig i Rigsdagens sidste ordentlige Samling her fra dette Thing, for paany at tage Straffeloven under Bearbejdelse. Jeg har tidligere netop ved den sidst berørte Leilighed udtalt, at Grunden til, at jeg ikke stray i den første Samling, efter at jeg havde overtaget Rigs- og Marineministeriet, indbragte Forslag til en ny Straffelov, var den, at der var saa mange nye Lovforslag under de to Ministerier, som skulde behandles af Rigsdagen, at jeg indsaa, at mine Kræfter ikke vilde staa til, naar deres Tal skulde forøges med Straffeloven. Dette Thing har sørget for, at mit Arbejde for de andre Lovforslags Vedkommende ikke blev stort. Jeg havde en Forubjølelse af, at dette vilde ske, og dette har gjort, at jeg ikke var hange for at

komme frem med Straffeloven. Det har været Gjenstanden for min nyieste Overveielse, hvorledes denne Straffelov hensigtsmæssigst og paa bedste Maade kunde blive affattet, og jeg gjentaager, hvad jeg udtalte ved 2den Behandling af dette Lovforslag, at det er med Freidighed, jeg staa her og ogsaa skal staa i det andet Thing for at forsvare dette Lovforslag; men jeg fastholder tillige, hvad jeg tidligere har udtalt, at jeg ikke vil kunne komme videre ind paa nogen Indrømmelsesvei. Jeg vil ikke kunne opgive de Fordringer, som jeg har anset mig forpligtet til at stille op ved Lovforslagets Affattelse. — Med Hensyn til Ændringsforslagene til de andre Paragrafer, som den ærede Formand for Udvalget gjorde til Gjenstand for Dmtale, skal jeg ikke yttre mig videre, det er med større eller mindre Styrke, at jeg maa fastholde min Modstand mod de af Thinget her ved 2den Behandling foretagne Forandringer. Jeg har tidligere omtalt § 40. Der mener Udvalget, at Paragrafen, saaledes som den findes nu i Lovforslaget, er heldigere affattet end Paragrafen i det oprindelige Lovforslag. Jeg kan ikke give det ærede Udvalg Ret i denne Anskuelse, men det er et meget underordnet Punkt, og hvad enten den ene Affattelse bliver staaende eller den anden, kan det være temmelig ligegyldigt; men derimod maa jeg med Hensyn til § 161 bestemt fastholde, at Vedtagelsen af den af mig foreslaaede Ændring under Nr. 109 er nødvendig, for at denne Paragraf kan faae en saadan Skikkelse, at der ikke skal afstedkommes væsentlige Ulemper ved den, og at den ikke skal komme til at staa i en Affattelse, der, som det tydelig blev paavist af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad), er støvende. Med Hensyn til det af det ærede Medlem omtalte Ændringsforslag Nr. 169, hvis Vedtagelse han stærkt tilraadede, skal jeg indskrænke mig til at udtale, at jeg dog tror Hensigtsmæssighedshensyn spille en større Rolle, end det ærede Medlem vil indrømme, og navnlig forbigit det ærede Medlem albeles en Udtalelse af mig igaar med Hensyn til Grændserne for, hvilke disciplinære Straffemidler der kunde henstydes under Rettergang, Noget jeg tror ogsaa har sin Betydning men forsaavidt Afstemningen her og Behandlingen i det andet Thing skulde medføre, at det ikke var det sidste Ord, som dette Thing udtaler i denne Sag, nærer jeg Haab om, at vi ogsaa paa dette Punkt vil kunne opnaa Enighed, ligesom ogsaa om § 198, og jeg tror, at Vedtagelsen af mit Ændringsforslag under Nr. 165 vil være ubetinget heldigere end Vedtagelsen af Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 166, idet den samme Garant, den samme Veiledning, som den ærede Formand for Udvalget mener er nødvendigt at give i en Kongelig Anordning om disciplinær Strafs Anvendelse, selv naar Udvalgets Ændringsforslag bliver vedtaget, den samme Veiledning